

Rapport

Datum: 16 juli 2007

Rapportnummer: 2007/151

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst/Rijnmond/kantoor Dordrecht in december 2005 de voorlopige aanslag ten name van zijn echtgenote ten onrechte heeft verminderd en in die beschikking ten onrechte heeft gesteld dat verzoekers echtgenote daarom had verzocht.

Verder klaagt verzoeker erover dat de Belastingdienst bij de klachtafhandeling heeft volstaan met te verwijzen naar het geautomatiseerde proces bij het opleggen en verminderen van voorlopige aanslagen.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat de Belastingdienst bij de klachtafhandeling ten onrechte heeft gesteld dat hij jaarlijks schuift met inkomensbestanddelen (als oorzaak van de vermindering).

Beoordeling

1. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.
2. Vaststaat dat de Belastingdienst de voorlopige aanslag ten name van verzoekers echtgenote over 2005 in december 2005 heeft verminderd. Verder staat vast dat dit is gebeurd zonder een daaraan ten grondslag liggend verzoek van verzoeker of diens echtgenote.
3. Nu de beschikking van de Belastingdienst volstrekt in strijd met de realiteit bij wijze van standaardtekst vermeldde dat de vermindering op verzoek van verzoekers echtgenote geschiedde, is in dit geval het motiveringsvereiste geschonden. Met instemming is er dan ook kennis van genomen dat er maatregelen zijn genomen om het gebruik van een apert onjuiste tekst als de onderhavige te voorkomen.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

4. Verder is komen vast te staan dat verzoeker dan wel zijn echtgenote, anders dan in de brief van de Belastingdienst van 7 februari 2006 is vermeld, niet jaarlijks heeft geschoven met inkomensbestanddelen. Nog daargelaten dat het desbetreffende woordgebruik, zoals de Belastingdienst zelf terecht heeft geconstateerd, ten onrechte een negatief beeld oproept, is derhalve ook op dit punt gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

Ook in zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

5. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die

behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert

6. Vaststaat dat de ongevraagde vermindering door het geautomatiseerde proces tot stand is gekomen. Het systeem heeft namelijk de (tijdelijke) vermindering van het inkomen van verzoekers echtgenote in 2004 met zo'n 15 á 20 % ten opzichte van de voorgaande twee jaren, gesignaleerd als 'trendbreuk' en in die omstandigheid maakt het systeem een nieuwe beschikking aan.

7. De Belastingdienst heeft er voor gekozen processen te automatiseren en verschillende van die processen te koppelen. Daar zijn legitieme en logische - en zeker ook in het belang van de burger zijnde - redenen voor. Dat geldt ook voor de kennelijk gemaakte keus een door het systeem gesignaleerde "trendbreuk" als de onderhavige te laten volgens een nieuwe beschikking. Nu de grote aantallen het onmogelijk maken in individuele gevallen anders (zoals verzoeker stelt: "met beleid") te handelen, is de vermindering gegeven het systeem dan ook behoorlijk te achten.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

8. Dit systeem impliceert wel dat een burger die het niet eens is met een aldus gegenereerde nieuwe beschikking in actie dient te komen. Gegeven het belang van de automatisering van processen - ook voor de burger - valt dit in beginsel te billijken.

9. Maar het onder 5 genoemde vereiste brengt wel met zich mee dat een dergelijke actie van een burger, die zoals in dit geval begrijpelijk én terecht was, tot een adequate en voortvarende reactie van de Belastingdienst dient te leiden. De Belastingdienst had naar aanleiding van de klacht van verzoeker dan ook niet mogen volstaan met de verwijzing naar het geautomatiseerd proces, maar had er tevens zorg voor moeten dragen dat de vermindering ongedaan was gemaakt.

10. In dit geval heeft de Belastingdienst - zelfs tijdens het onderzoek - geen gevolg gegeven aan het verzoek dat verzoeker in zijn brief van 12 december 2005 al had gedaan om per omgaande een nadere voorlopige aanslag op te leggen overeenkomstig de eerste voorlopige aanslag. Voorts heeft de Belastingdienst in 2006 ook geen actie ondernomen nadat verzoeker uiteindelijk in november 2006 de aangifte voor zijn echtgenote over 2005 had ingediend en er dus was voldaan aan de door de Belastingdienst gevraagde specificatie van gegevens teneinde een (nadere) voorlopige aanslag over 2005 op te leggen. Daarmee heeft de Belastingdienst ook geen gevolg gegeven aan de tijdens het onderzoek gedane toezegging te bewerkstelligen dat de aangifte inkomstenbelasting 2005 zo spoedig mogelijk in behandeling zou worden genomen als verzoeker de aangifte per omgaande zou indienen.

11. De Belastingdienst toonde zich in dit geval slechts bereid de vermindering aan te passen na indiening van de aangifte over 2005. Naar het oordeel van de Nationale

ombudsman is deze opstelling van de Belastingdienst niet terecht omdat in de verminderingsbeschikking is vermeld dat men een schriftelijk verzoek kan indienen om het bedrag van de vermindering te wijzigen. Zoals vermeld heeft verzoeker bij brief van 12 december 2005 daarom - gemotiveerd - verzocht.

12. Het voorgaande klemt temeer nu naar het oordeel van de Nationale ombudsman de Belastingdienst op het punt van de gevraagde nadere (lees ook: oorspronkelijke) voorlopige aanslag 2005 niet op goede gronden kon verlangen dat verzoeker/zijn echtgenote dan gehouden waren een specificatie te verstrekken van het belastbaar inkomen over 2005 en de overige relevante gegevens. Niet valt in te zien dat er - behalve als het systeem als doorslaggevend zou moeten worden beschouwd - voor de Belastingdienst enig beletsel was om uitvoering te geven aan verzoekers wens/voorstel. Door de ongevraagde handelwijze van de Belastingdienst wordt verzoekers echtgenote heffingsrente verschuldigd over 2005. Dit zou niet dan wel in aanzienlijk mindere mate het geval zijn geweest als tijdig gevolg was gegeven aan het verzoek van verzoeker.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Dit geeft aanleiding aan dit rapport een aanbeveling te verbinden.

13. Voorts is het zo dat de beletselen die de Belastingdienst zag in het verzoek van verzoeker om de vermindering over 2005 ongedaan te maken, dan ook zouden hebben moeten gelden voor het verzoek dat verzoeker op 23 januari 2006 had gedaan ten aanzien van de voorlopige aanslag voor zijn echtgenote over 2006. Dat is echter niet het geval geweest gelet op het feit dat de Belastingdienst die aanpassing redelijk voortvarend - kennelijk zonder de ten aanzien van de gevraagde hernieuwde aanpassing voor 2005 geopperde bezwaren in te roepen - heeft willen doorvoeren, zij het dat dit door "systeemperikelen" uiteindelijk pas in oktober 2006 is geschied.

Omdat die perikelen er in bestonden dat het systeem zonder signaal een bewerking heeft stopgezet en dit kennelijk structureel gebeurt, is er aanleiding nog een aanbeveling aan dit rapport te verbinden.

14. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de Belastingdienst door een voortvarende en een adequate reactie op het terecht verzoek van verzoeker van 12 december 2005 achterwege te laten niet aan het onder 5 genoemde vereiste van adequate organisatorische voorzieningen heeft voldaan. Dit klemt temeer nu de Belastingdienst geruime tijd na de opening van het onderzoek nog de gelegenheid heeft gehad alsnog overeenkomstig dat vereiste te handelen maar dat ook toen heeft nagelaten.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst, is

gegrond ten aanzien van:

- het vermelden dat de vermindering op verzoek was verleend en het gestelde jaarlijks schuiven met inkomensbestanddelen, wegens strijd met het motiveringsvereiste;
- de wijze waarop is gereageerd op het verzoek om het bedrag van de vermindering aan te passen, wegens strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen;

niet gegrond ten aanzien van:

- het verminderen van de voorlopige aanslag 2005 van verzoekers echtgenote.

AANBEVELING

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen:

1. dat de Belastingdienst/Rijnmond bij de aanslagen van verzoekers echtgenote over de jaren 2005 en 2006 zal afzien van het in rekening brengen van heffingsrente;
2. dat nagegaan wordt of het mogelijk is het systeem ABS zodanig aan te passen dat het door dat systeem zelf stilleggen van een bewerking tenminste tot een kenbaar signaal leidt of, beter nog, onmogelijk wordt dat het systeem ABS zelfstandig een bewerking stillegt.

Met instemming is er kennis van genomen dat er maatregelen zijn genomen om het gebruik van de standaardtekst "U heeft verzocht om vermindering van de voorlopige aanslag" aan te passen.

Onderzoek

Op 14 maart 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Nieuw-Beijerland, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Rijnmond/kantoor Dordrecht.

Nadat verzoeker nadere informatie had verstrekt, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst verzocht op de klacht te reageren. Tevens werd de Belastingdienst een aantal specifieke vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de Belastingdienst de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. De Belastingdienst liet weten geen behoefte te hebben te reageren op de laatste reactie van verzoeker.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch de Belastingdienst noch verzoeker gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

1. Gedagtekend 9 december 2005 zond de Belastingdienst een beschikking inhoudende een vermindering van de voorlopige aanslag over 2005 aan verzoekers echtgenote. In de beschikking was vermeld dat dit op haar verzoek gebeurde. De vermindering beliep een bedrag van ruim € 3.000, terwijl het totaalbedrag van de eerder opgelegde voorlopige aanslag ruim € 7.700 was.
2. Bij brief van 12 december 2005 diende verzoeker bij de Belastingdienst een klacht in over de vermindering. Hij deelde onder meer mee dat anders dan de beschikking vermeldt, niet om de vermindering was verzocht. Hij liet ook weten dat er geen enkele reden was om de zijns inziens correcte, eerder opgelegde voorlopige aanslag te herzien. Hij bracht naar voren dat het door de Belastingdienst al gestorte bedrag van de vermindering in 2006 door hem dan wel zijn echtgenote weer betaald zou moeten worden, maar dan verhoogd met heffingsrente. Omdat terugstorten voor hem dan wel zijn echtgenote op dat moment niet mogelijk was (bij gebreke van een aanslag/belastingsschuld), deelde hij mee op voorhand bezwaar te maken tegen de heffingsrente die later zou worden geheven. Voorts verzocht hij om per omgaande een ambtshalve aanslag op te leggen om de kwestie administratief glad te strijken.
3. Verzoeker maakte namens zijn echtgenote bij brief van 23 januari 2006 bezwaar tegen de voorlopige aanslag over 2006. In een per fax verzonden bericht van 15 mei 2006 herinnerde hij de Belastingdienst aan dat bezwaar onder de mededeling dat hij nog steeds geen verbeterde voorlopige aanslag had ontvangen. De voorlopige aanslag over 2006 werd uiteindelijk op 27 oktober 2006 opgelegd.
4. De Belastingdienst reageerde bij brief van 7 februari 2006 als volgt op de door verzoeker ingediende klacht.

“...Allereerst bied ik u mijn excuses aan voor de te late beantwoording van uw brief. Uw eerste klacht betreft het feit dat de Belastingdienst eigenmachtig tot een vermindering van de Voorlopige aanslag 2005 van uw echtgenote is overgegaan daar u niet om een dergelijke vermindering had verzocht.

De werkwijze omtrent het opleggen en verminderen van Voorlopige aanslagen is een geautomatiseerd proces. Dit houdt in dat het systeem aan de hand van de laatst bekende gegevens een (volgende) voorlopige aanslag oplegt dan wel vermindert of vernietigt.

Wanneer u jaarlijks "schuift" met inkomensbestanddelen, hetgeen natuurlijk is toegestaan, heeft dit automatisch gevolgen voor de (volgende) voorlopige aanslagen. U kunt dan slechts schriftelijk verzoeken om de aanpassing of vernietiging van de voorlopige aanslag

ongedaan te maken.

Deze werkwijze is niet aan te passen.

Ten gevolge van deze klacht geeft u aan op voorhand bezwaar te maken tegen de heffingsrente die zal worden geheven.

Dit echter is niet mogelijk. U kunt slechts bezwaar maken tegen een reeds opgelegde aanslag...”

5. Daarop wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder Klacht. Verzoeker liet verder onder meer weten het niet eens te zijn met de in de brief van de Belastingdienst van 7 februari 2006 opgenomen suggestie dat hij jaarlijks zou “schuiven” met inkomensbestanddelen. In dat verband gaf hij het volgende overzicht van het belastbare inkomen van zijn echtgenote:

- 2001 € 35.998
- 2002 € 36.636
- 2003 € 36.776
- 2004 € 30.453
- 2005 € 37.107.

Verder bracht hij naar voren dat een geautomatiseerd systeem zijns inziens altijd met verstand moet worden toegepast en gecontroleerd.

Verzoeker was van mening dat nu de vermindering niet eerder had kunnen plaatsvinden door het niet synchroon lopen van de twee desbetreffende systemen van de Belastingdienst (zie hierna onder 6.) hem dat niet kan worden tegengeworpen.

Daarnaast benadrukte hij herhaaldelijk dat de Belastingdienst zijn echtgenote de gevraagde nadere voorlopige aanslag diende op te leggen waarbij hij er op wees dat die dienst weet dat de destijds opgelegde voorlopige aanslag correct was en men dus, in weerwil van hetgeen de Belastingdienst daarover naar voren heeft gebracht, wel degelijk de beschikking heeft over gegevens op grond waarvan alsnog een nadere voorlopige aanslag kan worden opgelegd.

Verzoeker wees er nog op dat het - naar hem uit bij de Belastingstelefoon verkregen informatie duidelijk was gemaakt - niet mogelijk was en is het ten onrechte ontvangen bedrag aan de Belastingdienst terug te storten.

6. De Belastingdienst liet op 18 augustus 2006 in reactie op de klacht het volgende aan de Nationale ombudsman weten:

“...Inleiding

Aangiften en daaruit voortvloeiende aanslagen (maar ook alle andere fiscale verzoeken als verzoeken om vermindering, bezwaarschriften e.d.) lopen via twee grote automatiseringssystemen t.w. IBS (Inkomsten Belasting Systeem) en ABS (Aanslag Belasting Systeem).

Binnen deze systemen zijn verschillende fasen te onderscheiden. Deze fasen hebben een onderlinge samenhang. Dit kan tot gevolg hebben dat de afwikkeling van het ene verzoek wordt opgehouden door een later ingediend verzoek.

In 2005 is de eerste koppeling van beide systemen (IBS en ABS) van start gegaan. Dit leidde tot een verschil in behandeltijd, vandaar dat de vermindering van 2005 aanmerkelijk langer op zich heeft laten wachten (via het ene systeem [IBS] naar het tweede systeem [ABS] en vervolgens weer naar het eerste systeem [IBS]).

In de eerste klachtafhandeling is gesteld dat jaarlijks wordt 'geschoven' met het inkomen van de echtgenote. Die formulering heeft een negatieve klank en dat betreurt ik.

Wel is het zo dat het inkomen van de echtgenote bestaat uit AOW en aan haar toe te delen box-3 inkomen op grond van spaartegoeden. Bij het doen van de definitieve aangifte heeft belastingschuldige en zijn echtgenote het recht om te schuiven met de aan ieder van hen toe te rekenen box-3-inkomsten, waardoor er uiteindelijk afwijkende aanslagen kunnen worden opgelegd ten aanzien van de gegevens waarop de voorlopige aanslagen zijn gebaseerd.

Uit het overzicht van de belastbare inkomens blijkt wel dat het inkomen van 2004 een trendbreuk veronderstelt, welke, gezien het door klager gemelde inkomen voor 2005, slechts tijdelijk blijkt te zijn. Het lagere inkomen 2004 heeft geleid tot de automatische vermindering.

Overigens wordt de toegepaste systematiek in het merendeel van de gevallen wel op prijs gesteld. Zou er immers wel sprake zijn van een trendbreuk, dan wordt op deze wijze minder beslag gelegd op de middelen van de belanghebbende.

Vraag 1

(Waarom is de vermindering in december 2005 verleend en niet eerder in dat jaar? Dan wel: Waarom is het geautomatiseerde proces in het geval van verzoekers echtgenote in december en niet in een eerder stadium aan de orde gekomen?; N.o.)

Wat betreft het tijdstip (december 2005) het volgende:

Op 31-1-2005 is in IBS een voorlopige aanslag 2005 aangemaakt.

Het systeem "kijkt" naar de laatst bekende gegevens. In dit geval de definitieve aangifte 2002 met een belastbaar inkomen van € 36.636 en een te betalen bedrag van € 7.751.

De aangifte 2003 was op dat moment nog niet verwerkt.

Uit de aangifte 2003 bleek een belastbaar inkomen van € 36.776. Dit was voor het systeem geen reden om de voorlopige aanslag van 2005 aan te passen (te gering verschil in inkomen, namelijk € 140).

De aangifte 2004 was binnen op 1-7-2005 met een belastbaar inkomen van €30.453. Nu reageert het systeem met een automatische vermindering.

De vermindering van het lopende jaar (2004) gebeurt in IBS op 8-8-2005.

De vermindering van 2005 heeft aanmerkelijk langer op zich laten wachten als gevolg van de in de inleiding genoemde verschillende stroomsnelheden tussen het ene systeem [IBS] en het tweede systeem [ABS] en vervolgens weer terug naar het eerste systeem [IBS]). In Apeldoorn wordt de vermindering uiteindelijk opgemaakt en verstuurd, gedateerd 9 december 2005.

Conclusie:

De vermindering van de voorlopige aanslag is geheel gebaseerd op de voorschriften. Als basis is gehanteerd het laatst bekende inkomen van belanghebbende te weten 2004.

Vraag 2

(Is er binnen dat proces ruimte voor een moment van "niet-geautomatiseerde" controle?, Zo nee, waarom niet? Zo ja, waaruit bestaat die controle en waarom is die controle in dit geval achterwege gebleven c.q. onvoldoende geweest?; N.o.)

Binnen het bestaande proces is geen ruimte voor "niet-geautomatiseerde" controle bij de voorliggende kwestie.

Wel is er een automatische controle op bijzonderheden de z.g. HOT/HOR (hoge teruggaaf/hoog risico).

Hierin zijn landelijke normen ingebouwd om extremen te voorkomen. In dit geval kan echter niet gesproken worden van extremen.

De suggestie van de heer De Beer dat een telefoontje ter controle toch niet teveel gevraagd is, valt moeilijk te realiseren omdat a, het een geautomatiseerd proces is en

door medewerkers op de regiokantoren niet te zien is wanneer er een vermindering zal plaatsvinden en b, het gebeurt in zeer grote getalen per jaar (meerdere 100 duizenden) dat automatische teruggaven worden verleend c.q. een 2e dan wel een 3e voorlopige aanslag (te betalen) wordt opgelegd.

Ik verwijs naar de inleiding waarin al is vermeld dat de toegepaste systematiek in het merendeel van de gevallen wel op prijs wordt gesteld.

Vraag 3

(Waarom wordt er in de beschikking gesteld dat verzoekster om de vermindering heeft verzocht? Als dat ook "geautomatiseerd" geschiedt, is het dan mogelijk deze standaard te vervangen door een passende? Zo nee, waarom niet?; N.o.)

De tekst "U heeft verzocht om vermindering van de voorlopige aanslag" is in het geheel geautomatiseerde proces opgenomen. Aan het computercentrum te Apeldoorn wordt een officiële melding gemaakt om deze standaardtekst aan te passen.

Per 15 augustus jl. heeft het automatiseringcentrum mij bericht dat er inderdaad een onjuiste tekst wordt afgedrukt tengevolge van een systeemfout. Op termijn zal dit middels een release worden aangepast.

Vraag 4

(Als het al niet mogelijk zou zijn een klacht als deze, gegeven het geautomatiseerde proces te voorkomen, is het dan mogelijk verzoeker (en anderen in vergelijkbare situaties) op het punt van de later in rekening te brengen heffingsrente volledig tegemoet te komen dan wel dit punt anderszins op te lossen, bv. door een tijdige afdracht conform de oorspronkelijke voorlopige aanslag wel te kunnen verwerken? Zo nee, waarom niet. Zo ja, op welke wijze?, N.o.)

Er zijn twee wettelijke renteregelingen waar een belastingplichtige mee in aanraking kan komen, te weten de heffingsrente (artikel 30f, 30g en 30h Algemene Wet inzake Rijksbelastingen) en de invorderingsrente (artikel 29 en 30 Invorderingswet 1990). De gedachte achter deze regelingen is, dat de Belastingdienst rente vergoedt als de belastingplichtige 'op zijn geld heeft moeten wachten'. Anderzijds moet de belastingplichtige rente betalen als de Belastingdienst 'op zijn geld heeft moeten wachten'. De Belastingdienst streeft ernaar de opgelegde aanslagen zoveel als mogelijk synchroon te laten lopen met de daadwerkelijke vorderingen. Bij Voorlopige teruggaven in de loop van een belastingjaar speelt heffingsrente nog geen rol.

Bij de totstandkoming van genoemde regelingen is er bewust voor gekozen om op teruggaven rente te vergoeden en op te betalen aanslagen rente te berekenen.

Of en zo ja welk rendement belastingschuldigen op de door hen te reserveren bedragen kunnen verkrijgen is daarbij niet relevant.

Het is aan de belastingschuldige om het te reserveren geld te parkeren op een renteloze betaalrekening of op één van de ter beschikking staande rentedragende spaarrekeningen.

De door u genoemde optie om bij belastingschuldigen in soortgelijke gevallen de heffingsrente niet in rekening te brengen is gelet op het vorenstaande niet te verwezenlijken.

Ik verwijs daarbij ook naar mijn onder vraag 1 geplaatste opmerkingen inzake het recht om bij de definitieve aangifte box-3 bestanddelen aan de partner toe te mogen rekenen, waardoor er mogelijk belastingverschil ontstaat ten aanzien van de reeds opgelegde voorlopige aanslagen.

Overigens is het zo, dat belanghebbende naar aanleiding van de op 8 augustus 2005 ingediende aangifte inkomstenbelasting 2004, op 23 augustus 2005, een vermindering heeft gehad van € 2.556,00, waarop € 83,00 heffingsrente is vergoed. Ook hier is dus de laatst bekende aangifte de bron voor de op te leggen aanslag.

Aangezien klager deze vermindering met de vergoede invorderingsrente niet meeneemt in zijn klacht, neem ik aan dat hij de toepassing van de wettelijke voorschriften in dit geval wel op prijsstelt.

De optie om een afdracht te doen op grond van de oorspronkelijk opgelegde voorlopige aanslag is niet uitvoerbaar. Het zou hier kunnen gaan om vele belastingschuldigen en het is alleen daarom al onmogelijk om daar een aparte handmatige administratie voor bij te houden. Het is ook ongewenst om op die wijze terug te gaan in de tijd.

Vraag 5

(Waarom is - in verband met voorgaande vraag - geen gevolg gegeven aan verzoekers "verzoek", geuit in zijn klachtbrief van 12 december 2005, per omgaande een nadere voorlopige aanslag te sturen dan wel waarom is die brief niet opgevat als een schriftelijk verzoek de vermindering ongedaan te maken (zie de brief van de Belastingdienst d.d. 7 februari 2006; N.o.).

Ten onrechte is tot op heden nog geen nadere voorlopige aanslag inkomstenbelasting 2005 opgelegd. Indien ik alsnog een dergelijke aanslag ga opleggen, en indachtig de wens van belanghebbende daarbij probeer te voorkomen dat later bij de definitieve aanslag inkomstenbelasting heffingsrente wordt belopen, dan zal zij mij een specificatie moeten

verstrekken van het belastbaar inkomen 2005 en de overige relevante gegevens.

Immers voor de aangifte inkomstenbelasting 2005 is op verzoek uitstel van inlevering verleend tot 1 juli 2006. De aangifte is thans nog niet ingeleverd.

Zonder deze gegevens kan ik slechts een voorlopige aanslag op laten leggen aan de hand van de mij laatst bekende gegevens, zijnde de aangifte 2004...”

7. Bij brief van 11 oktober 2006 liet de Belastingdienst nog het volgende aan de Nationale ombudsman weten:

“...De kern van het probleem voor belanghebbende is het in rekening brengen van heffingsrente. Zolang de definitieve aangifte voor het belastingjaar 2005 niet is ingeleverd hebben belanghebbende en echtgenoot het recht om box 3 inkomsten aan elkaar toe te rekenen.

Dit impliceert dat het risico van het in rekening brengen van heffingsrente altijd aanwezig blijft zolang er geen definitieve keuze is gemaakt.

Door het vragen van uitstel voor het inleveren van de aangifte inkomstenbelasting 2005, thans uitstel tot 1 november 2006, is de kans op het in rekening brengen van heffingsrente nog steeds aanwezig.

Het noemen door klager van het inkomen 2005 in zijn primaire klacht is nog geen reden om de voorlopige aanslag 2005 aan te passen. Zoals reeds eerder is aangegeven is de basis voor de voorlopige aanslag de laatst ingediende aangifte c.q. de daarop gebaseerde aanslagen. Klager noemt in zijn klachtenbrief slechts het belastbaar inkomen van zijn echtgenote over 2005. Een specificatie tref ik daarbij niet aan zodat deze gegevens onvoldoende zijn om een (nadere) voorlopige aanslag op te leggen.

Op grond van artikel 11 van de Algemene Wet inzake Rijksbelastingen heeft de inspecteur een termijn van 3 jaar om een aanslag op te leggen. Het beleid van de Belastingdienst is er op gericht om zo veel als mogelijk deze termijn in de praktijk terug te brengen tot 12 maanden. Om dit te kunnen realiseren is het uitgebreid benutten van de automatisering een must. Mede hierdoor is het niet mogelijk om achter iedere gewenste mutatie een ambtenaar te zetten.

Indien belanghebbende, ondanks het verleende uitstel, per omgaande de aangifte inkomstenbelasting 2005 indient zal ik bewerkstelligen dat deze z.s.m. in behandeling wordt genomen.

Ten aanzien van de opmerkingen op bladzijde 2 van de aanvullende klacht inzake de aanslag H60 (de aanslag over 2006; N.o.) bericht ik u het volgende.

De brief, gedateerd 23 januari 2006, van belanghebbende heeft geleid tot een mutatie in het systeem ABS. Datum invoer 23 maart jl. Tengevolge van technische problemen met het systeem is de bewerking op 10 mei 2006, door het systeem zelf, stopgezet. Noch de belanghebbende noch het regiokantoor krijgt daarvan bericht. Slechts een reminder van de belastingplichtige kan leiden tot

verdere actie. Hoewel belanghebbende een afschrift van zijn faxbericht van 15 mei 2006 bijvoegt is deze op de betreffende afdeling niet bekend. Ik heb heden aan de betreffende afdeling gevraagd het proces opnieuw op te starten.

Ten aanzien van de opmerking van belanghebbende dat hij geen misbruik maakt van de wettelijke renteregelingen wil ik hier nogmaals nadrukkelijk benadrukken dat dezerzijds zeker niet de indruk bestaat dat sprake zou zijn van misbruik. Belanghebbende maakt slechts gebruik van de mogelijkheden die de wet hem geeft..."

Achtergrond